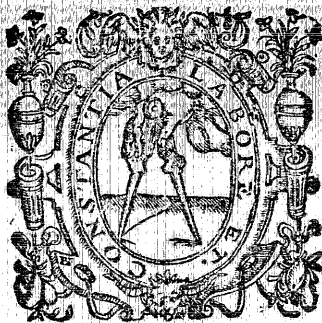

GRAMMATICA
GRÆCA
FRANCISCI
SANCTII
BROCENSIS,

IN

Inclyta Salmanticensi Academia primarij Rhetorices Græcæque linguæ doctoris.

ANTVERPIÆ,
Ex officina Christophori Plantini,
Architypographi Regij.

M. D. LXXXI.

L I T E R A R V M C H A R A C T E R E S , N O M I N A , E T P R O L A T I O N E S .

Α α	Αλφα	Alpha	a
Β β	Βητα	Beta	b
Γ γ	Γάμμα	Gamma	g
Δ δ	Δέλτα	Delta	d
Ε ε	Εΐλιον	Epsilon	e tenue
Ζ ζ	Ζήτα	Zeta	z
Η η	Ηΐτα	Ecta	e longum.
Θ θ	Θήτα	Theta	th
Ι ι	Ιώτα	Iota	i
Κ κ	Κάππα	Cappa	c l. k
Λ λ	Λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	Μύ	Mu	m
Ν ν	Νύ	Nu	n
Ξ ξ	Ξί	Xi	x
Ο ο	Ο μικρόν	O micron	o paruum
Π π	Πί	Pi	p
Ρ ρ	Ρώ	Rho	r
Σ σ	Σίγμα	Sigma	s
Τ τ	Ταυ	Tau	t
Υ υ	Υΐλιον	Vpsilon	u tenue
Φ φ	Φί	Phi	ph
Χ χ	Χί	Chi	ch
Ψ ψ	Ψί	Psi	ps
Ω ω	Ω μέγα	Omega	O magnum

GRAM.

GRAMMATICA EST ARS
 LOQVENDI, CUIVS FINIS EST
 CONGRVENS ORATIO. ORATIO
 constat ex vocibus: Voces ex syllabis: Syllabæ
 ex literis.

DE LITERIS.

LITERA est indiuidui soni comprehensio, estque voca-
 lis, aut consona.

Vocalis est litera quæ per se Syllabam efficit: Sunt autem
 vocales apud Græcos septem, quarum duæ semper breues ε ο.
 Duæ semper longæ η ω. tres ancipites, α, ι, υ.

Ex vocalibus fiunt duodecim diphthongi, sex proprie, tres
 dura, tres improprie. est autem diphthongus sonus in vna syl-
 laba duarum vocalium.

Proprie.	Cacophonæ.	Impropræ.
αι, αυ, ει, οι, ου	υ, ηυ, ου	α, η, ω
αι, αυ, ει, οι, ου	ιι, εε, οο, αι, εε, οο.	

Consona sine vocali syllabam non efficit: sunt verò conso-
 nantes decem & septem, ex quibus nouem muta, & octo se-
 miuocales.

Muta rursus diuiduntur in tres partes, tres tenues, tres
 medias, tres aspiratas. hoc ordine.

Tenues,	Mediæ,	Aspiratæ,
π	β	φ
κ	γ	χ
τ	δ	θ

Semiuocales octo ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ; ex his tres priores,
 sunt duplices, id est duarum literarum compendia. Quæ duor
 sequentes dicuntur immutabiles, quòd in obliquis nominant
 & verborum non mutantur. Aliquando liquefcunt.

De veris literarum sonis.

Constat Cadmum à Phœnicibus in Græciam literas sexdecim inuexisse; quæ totidem sonis exprimendis fuerunt satis. α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. vnde Græcæ literæ ab Hebræis (nam & Phœnices Hebræi fuerunt) originem duxerunt. Palamedes, & Simonides, nulla necessitate, maximo tamen fructu (vt scriptio minus laboriosa esset, & compendiosa magis) octo addiderunt, ν, ω, ζ, ξ, ψ, θ, φ, χ.

Αλφα, Alpha, ex Hebræo Aleph, quasi Alepha. Latinis sonat, A. vt, ἄγω, ago. Migrat aliquando in E, vt τάλαντον, talentum. raro in I. Κάναςπον, canistrum.

Βήτα, Beta, non Vita ex Heb. Beth, est omnino Latinum, B, vt Βάκχος, Bacchus. Cicero affirmat vocem Βίνα esse apud Græcos obscenam, apud Latinos nequaquam. eodem igitur sono apud virosque profertur. Cratinus, citante Suida, vocem omnium hæc scriptura significat, βη, βη, id est, bee. bee. Quid, quod β, solet conuerti in suam tenuem & crassam, quod non ferret, si ν, sonaret in tenuem vt βόσκω, pascō: Καλαίραπε. in cr. ssam. vt, Σπίαμβ, triumphus.

Γάμμα, Gamma, Ionice, Gemma. ab Heb. Gimel: sonat Latine G. vt, ἐγώ, ego: vertitur aliquando in N. vt ἄγκυρα, ancora, ἄγγελος, angelus.

Δέλτα, Delta, ab Heb. Daleth, siue Deleth, inde Deleta & syncope Delta. sonat D. vt, Δέκα, decem: interdū migrat in β. vt δις βίς, & in L, vt Οδυσσεύς, Ulysses.

Εψίλον, Epsilon, E tenue, seu exile, vt differat ab η, sonat E. vt ἐγώ, ego.

Ζήτα, Zeta, non Zita; ab Heb. Tsade, non Zain. neque enim enunciari debet, vt, s, inter vocales, aut vt duplex ss. sed vt, ds. qui sonus est suauissimus. Qui asserunt valere sd, Dorica dialecto decepti sunt. Dores enim dicunt σιγιάδω, pro σιγία, σιγίον pro ζυγόν, σιδών pro ζών. Latinis est aliquando ff.

do ff. vt, πατρίζω, μάζα, patriſſo, maſſa.

Η̄ττα, Eta, ab Hebr̄ densiſſima Hebr̄eorum conſonāte. hac (vt ait Plato in Cratylo) pro E longo poſita eſt. Quod hac ratione factum eſſe aiunt: vetuſtiſſimi bis pingebant literas quas produci vellent: vt ΔεεμϞ, δ̄δ̄μϞ: ἀν̄δρρωϞ, ἀν̄δρωτϞ.

Poſtea Simonides Medicus ex duobus E E inuertit alterum ſic, EϞ deinde coniunxit H. Antiquitatis veſtigium apparet in Βε̄λ qui fuit Β̄ηλϞ Belus Nini pater, Aſyriorum rex, Babylonius pro Deo cultus. Terentianus loquens de εν, & οω, ſic ait: Temporum momenta diſtant, non ſoni natiuitas. Huc adde quod de voce ouium Ε̄η, Ε̄η docebat Cratinus. Vide h̄uc ſpectantia apud Varronem, lib. 2. ruſtic. cap. 1. Profertur igitur H. non I, ſed ſono vaſto inter A, & E. vnde apud Græcos quicquid ſcribitur per α longum verti poteſt in η, aut contra: vt μ̄ηα, μ̄αα, mala. ο̄ηων, ο̄αα fama. μη̄τηρ, μάτηρ, mater: ο̄η̄ητϞ, ο̄η̄ητϞ Priapus. Quam & Græci quæ res Rom. ſcripſerunt, dicunt Παῑτη̄ηιϞ Pom̄petus, Κορ̄νη̄ηις, Cornelius, Ᾱυρη̄ηιϞ, Aurelius. λ̄η̄ηατϞ, legatus. μά̄η̄ης, manes: β̄ᾱη̄ηε, Valere.

Θ̄η̄ηα, Theta, non Thita, ab Hebr̄eo Theth: refert anſeris ſtrepitū: vt Δε̄δς. tranſit aliquando in ſuam tenuem: vt Θ̄η̄ηαμϞ, triumphus: & in ſuā mediam, vt Δε̄δς, Deus, Δε̄α, Dea.

Ῑω̄ηα, Iota triſſyllabon, ſemper eſt vocalis, vt Ῑω̄ηων, Iaſon. ab Hebr̄eo Iod ſonat i. exile. Latini nunc Græcos, nunc Hebr̄eos imitantur, quum Iacob, Ieſus, Iudas, nunc diſſyllaba, nunc triſſyllaba pronunciant. Iod enim apud Hebr̄eos ſemper eſt conſonans, at apud Græcos vocalis.

Κ̄άττα, ex Hebr̄eo Cap̄ ſeu Caph valet C ſeu K. ſine etiam Q. tranſit aliquando in ſuam mediam: vt, Κυβερ̄η̄ων, guberno, ΚύκνϞ, cygnus.

Λ̄άμβδα, Lambda, ex Hebr̄. Lamed ſonat L. vt, λ̄ύμϞ, lupus, λ̄ίνον, linum.

Mū, Mu, per u. gracile. Iones vocant μῶ, longiuscule dis-
cessit ab Hebræo Mem.

Nū, Nu. ab Heb. Nun, sonat N. Νέστωρ, Nestor.

Ξī, Xi, ab Heb. Schin, valet cs, l. gs, quod in obliquis ap-
paret, φοίνιξ, φοίνικι, τέτιξ, τέτιγι.

Οικικόν, o paruum, vt differat. ab ω.

Πī, Pi, ex Heb. Pe, sonat P. vt, Πάτερ, Pater. vertitur
nonnunquam in suam mediam: vt πξός, Buxus. dubito an in
crassam, nam πξοσ αῶν melius dicitur tropæum, quam tro-
pheum.

Ρῶ, Roo, ex Heb. Res, valet R. aspiratur in iniitiis, vt Ρό-
δος, Rhodus. si geminetur, prius tenue, postèrius aspiratum
erit, Ρύρρι, Purrhus.

Σίγμα, Sigma, ex Heb. Samech, Doricè S. in, teste Hero-
doto, sonat S. vt οἶς, sus.

Τῶ, Tau, non Taf, ab Heb. Tau: valet T. vt Τίταρ, Tit in
apud Ægyptios magno in cultu habita.

Τῷδῃ, T, id est u. tenue: vnde nostrum u. suavius sonat
quàm Oo. Latini semper in u. transtulerunt: vt ἀνεγ, anra,
αὐλή, aula, ἄγυλλ, angulus, ἄστῃ, astu; ἔβου, Eubo, ἔτρης
botrus: γένου genu, γρυλλίζω gramio, δύο duo: ἐ-δύω induo:
δύω thure lito; κύμων cuminum, κλύω clio, κλυτός incli-
tus: κύβη cubus; κυβερνώ guberno, κλύπη clipeus. κυπά-
ρειω cypressus, κότῃ cutis, κῦμαι Cume: λύω luo, λύκος
lupus; Μῦσα ἢ Μῦσα Musa, Μῦρανα Myreana, μύπη muti-
lus, μωζέω musso, μωζω musso, μῦς mus, μαρσούπιον marsu-
pium, μωλλεῖν mullare. i. suere: πῦμα spuio; παύσα pausa: τῦμα
τύμβη tumba, τῦβη turba, τυβᾶν turbare, τυρῖ τῦ-
tus, τῦρρι. l. τυρρις, turris, τυρῖ τυrhus; ῤῦτα Ruta; ὄς
sus, σαμβύκη sambuca, σῦπιον stupa, ὑπὲρ super, ὑπὸ sub, ὕς
sus: φυγῖ fuga, εὐσῦ. Quid quod qui transtulerunt nomi-
na propria in Græcam linguam sic loquuntur: σῦλλας, Sulla.

Νῦμα

Νουμῶς Numa, Ρώμῳ & Romulus, Τύλλῳ & Tullius, ὀψία
Suriā. Qui tamen hoc non credunt Υ. sonare u, adcant Sopi-
patrum Carissum, Terentianum Maurum, Victorinū, Terent-
ium Scaurum, Verrium Flaccum, ubi per: in: i: am deponēt.

Φῖ, Phi, ex Heb. Phe. l. Pe; in Græcis vocibus sæpius retine-
tur: vt Philosophus, Sophista: in aliquibus transit in F. vt, φή-
μα, fama, φυγή, fuga, φηγὸς fagus, φῶγ fur. Transit & in
suam mediam: vt, ἀμῶ ambo.

Χι, Chi valet ch, i. est C aspiratum, vt, χά & chaos.

Ψι, Psi, valet ps. aliquando Bs, vt αἰθίορ & αἰθίορ &
Ethiops ethiops, Ἀραβ & Ἀραβ & Arabs Arabis.

Ω μέγα, O magnū, siue oo. Latinos hac litera non care-
re docet Terentianus: Nam populus pro arbore, hiante profer-
tur ore; pro plebe, p̄: fis & contractis labris.

Notabis voces in quibus sit ξ, θ, υ, φ, χ. Græcas esse, aut
saltem non Latinas: quare peccant qui scribunt charus, sepul-
chrum, simulachrum & similia.

Ceteraque notantur de peculiaribus sonis consonantium.
post alios, deliramentū putatio: nec enim τ sonat δ post υ.
Alioquin nihil differrent αἰωνός, & αἰωνός, & τὸν τρέπον, &
τὸν δρέπον. Et quorsum illa acris disputatio περὶ ἐστελεχείας,
& ἐνδελείας?

DE DIPHTHONGIS.

SI diphthongus (vt vox ipsa sonat, & omnes definiunt) syl-
laba est ex vocalibus sonum suum retinentibus conflata,
cur Græcè docemur ex duabus vnam sonum efferre? quid ob-
secro absurdius quàm n, i, u, ei, oi, per i. sonare?

Ai, sonat ai vt, Hispanè clais, vais: Αἰαξ Ajax, Μαία
Mia. ai ai, oi ai. ex Quintiliano, Plutarcho, Gellio.

Au, sonat au, vt Hiss. Hauta pautā. αὐτὸν aula, Ταῦρος
Taurus: Aristophanes canis latratum per αὐ αὐ, expressit, id
est au, au, non af, af.

Ei, sonat ei, vt Hispanè seis, veis. Latinis olim frequens, *aqueis, omneis, treis, triumphauit de Latineis, de Gabineis.*
Καλλιόπεια Calliopeia, ἐλεγεία elegia.

Eυ, sonat eu, vt Lusitani: meu, teu, seu. *Εὐε εὐγε, εὐς, Ἐυρος: εὐχαιεσία eucharistia.*

Oi, sonat oi, vt Hispanè voi estoí, μοί, σοί, & Doricè πῖ, Galli dicūt moy, soy, toy. Nō igitur sonat i. Alioquin nō differrent πῖσῃς obesitas, & ποιόσῃς qualitas: nec λιμὸς fames, λοιμὸς pestis. Antiqui vsurpabant hanc diphthongum, Quoi dono lepidum nouum libellum? & sapè apud Plantum.

Oυ, sonat ou, vt, Lusitani coufa, mouro, touro: *μῦσα Musa: Prisci Latini V longum sic scribebant lemen, νεντῖ.*

Ti, vel **υ**, sonat ū, vt Hispan. cuidado, mui: *ἄρπυια Harpua.* Gallicè lui illi, puis puteus. Latini cui huic.

Hυ, sonat eu, fit ex **ευ**, vt supra.

Ωυ, fit vt, **ου**, Ionum est propria: illi enim pro *ὠυτὸς dicunt ὠυτὸς.*

Sunt & tres improprie **α**, **η**, **ω**, sonant *aa, ee, oo*, sed in literis maiusculis Iota non subscribitur sed adscribitur; **Αι**, **Ηι**, **Ωι**.

D E V O C I B V S .

VOx est, qua vnumquodque vocatur: cui accidunt Accentus, Figura, Species.

Accentus est vocis modulatio, cuius quatuor possunt esse partes, toni, spiritus, tempora, passionis.

Toni	{	Acutus	κῶμα.
		Grauis	μετὰ.
		Circumflexus	σῶ.

Vltima existēte longa accentus non collocabitur in antepenultima. Sed **α**, **ο**, **ι**, habentur breues quoad accentum nisi sequatur consona.

Spiritus

Spiritus	{	Densus	-	ἄγιος.
		Tenuis	-	ἰσχυρός.
Tempora	{	Longum	-	ἄρες.
		Breue	υ	ἄρες.
Passione	{	Auersio	'	κατ' ἐναντίον.
		Distinctio	,	ὁ, τι.
		Subiunctio	υ	ὁ τι.

Figura ostendit sitne vox simplex, an composita: vt ἰππός & φίλιππος. Addunt & decompositam: vt φιλιππίδης.

Species ostendit, sitne vox prima, an aliunde flexa: vt ἔφα-
νός, ἔφασις.

Numerus est differentia vocis secundum unitatem aut multitudinem, apud Græcos est triplex. Singularis, qui unum significat; vt homo vivit. Dualis, qui duo; vt oculi vident: Pluralis, qui plur.; vt homines vivunt.

Voces omnes aut numeri participes sunt, aut expertes. Participes numeri sunt Nomen, Verbum, Participium. Ex-
pertes numeri Prepositio, Adiectivum, Coniunctio: qua partes orationis appellantur.

DE NOMINE.

Nomen est vox particeps numeri casualis cum genere, Nex quibus differentia oritur Declinatio.

Casus est specialis differentia numeri nominalis: sunt au-
tem, vt apud Latinos, sex: non enim carent sexto casu, vt omnes Grammatici inculcant, vt postea probabimus.

Genus est differentia nominis secundum sexum. Sunt au-
tem generatitia. Masculinum cuius nota siue articulus est ὁ, femininum ἡ, Neutrum τὸ.

Singularia. Dualia. Pluralia.

Articuli	{	Masculini.	ὁ τὸ τῶ τῶν. τὸ, τῶν. ἡ τῶν τοῖς τῶς.
		Feminini.	ἡ τὴ τῆ τῶν. τή, τῶν. αἱ τῶν ταῖς τῶς.
		Neutri.	τὸ τὸ τῶ τὸ. τὸ, τῶν. τὰ τῶν πῖς τὰ.

A S VOX

Vox δ deseruit omnibus vocatiuis: Sextus casus similis est semper dativo. Porro nomina omnia aut non crescunt in genitiuo, aut crescunt: illa parissyllaba dicuntur, hæc imparissyllaba.

De Nominibus parissyllabis.

Nomina in Θ , sunt masculina, vel feminina, & sequuntur articulos masculinos, faciuntq; e vocatiuum communem in ϵ . Nam Attici semper recto similem faciunt.

Nomina in A. l. n. sunt feminina & sequuntur articulos femininos. Finita in pa & a purum seruant a in toto singulari. Genitiuis pluralis circumflectu vltimam $\mu\alpha\sigma\omega\nu$.

Nomina in ω , sunt neutra, & sequuntur articulos neutros: Et vobique tres casus similes habent more Latinorum.

Exceptio.

Finita in es & us parissyllaba faciunt genitiuum in ϵ . ceteros casus in vocalem recti, ad hinc v in accusatiuo. Dualis & pluralis sequuntur articulos femininos.

De Nominibus imparissyllabis.

Nomina crescencia cuiuscunque generis & terminationis mittunt Genitiuum in Θ . Dativum in i . Accusatiuum in a . Vocatiuum similem recto, aut detracto Sig. α . Dualis ϵ , ω . Pluralis, $\epsilon\varsigma$, $\omega\varsigma$, $\sigma\iota$, $\epsilon\varsigma$.

Sed finita in is , vel us , declinata per es purum, faciunt accusatiuum in v .

De Contractione imparissyllaborum.

Contractio fit in Dativo Singulari, & in Nominatiuo, Accusatiuo, Vocatiuo pluralibus per es , si in penultima integri sit s . si vero i , in i . Et ex semper contrahitur ad n .

Nomina in nc . & neutra in es , Θ , contrahunt præterea genitiuum sing. in ω . pluralem in ω .

Neutra

De coniugatione in Actiuis.

Eresais tempus presens.

Honora. 1. Τίω, τίης, τίει. Plu. τίωμεν, τίετε, τίεσθε.

Honoratam. 2. τίω, τίης, τίη. τίωμεν, τίητε, τίωσι.

παροπατικός, imperfectum tempus, siue infectum.

Honorabam 1. ἔπον, ἔπις, ἔπει. ἐπίομεν, ἐτίστε, ἔπον.

Honorarem 2. τίομι, τίις, τίι. τίομεν, τίοιτε, τίοισιν.

παροκείμενος, adiacens presenti.

Honorai. 1. Τέπινα, τέπινας, τέπινα. τεπίναμεν, τεπίνατε, τεπίνασι.

Honorauimus. 2. Τεπίνω, τεπίνας, τεπίνω. τεπίνωμεν, τεπίνατε, τεπίνωσι.

Υπερσυντελικός, plusquam perfectum.

Honoraueram. 1. Ετετίκην, ἐτετίκεις, ἐτετίκει. ἐτετίκιμεν, ἐτετίκατε, ἐτετίκασθε.

Honorauissem. 2. τετίκοιμι, τετίκοις, τετίκοι. τετίκοιμεν, τετίκοιτε, τετίκοισιν.

Παρελλυθός, tempus exactum.

Honoravi. 1. Εππι, ἔππας, ἔππε. ἐπίπιαμεν, ἐπίπιατε, ἔππασθε.

Honoraueris. 2. τίσα, τίσης, τίση. τίσωμεν, τίσητε, τίσωσι.

Honorauerim. 3. τίσαιμι, τίσαις, τίσαι. τίσαιμεν, τίσαιτε, τίσαισιν.

Αόριστος, indefinitum tempus.

Honoravi. 1. ἔπον, ἔπις, ἔπει. ἐπίομεν, ἐτίστε, ἔπον.

Honoraueris. 2. τίω, τίης, τίη. τίωμεν, τίητε, τίωσι.

Honorauerim. 3. τίομι, τίις, τίι. τίομεν, τίοιτε, τίοισιν.

Μέλλον futurum.

Honorabo. 1. Τίσω, τίσις, τίσει. τίσωμεν, τίσητε, τίσωσι.

Honorauero. 2. τίσοιμι, τίσοις, τίσοι. τίσοιμεν, τίσοιτε, τίσοισιν.

Εσόμενος, futurum remotius.

Honorabo. 1. πεί, πείς, πεί. πείμεν, πείτε, πείσι.

Honorauero. 2. ποιμι, ποίς, ποί. ποιόμεν, ποίητε, ποιήσιν.

Προσπατικός, futurum imperandi.

{ τίε, πέτω, τίετε, τίεπωσιν.

Honora, vel honoratio. { τέπινα, τεπέκω, τετίκατε, τεπέκωσιν.

{ τίσον, τίσάπω, τίσατε, τίσάπωσιν.

{ τίε, τίέτω, τίετε, τίέπωσιν.

Απαρίμα

Ἀπαρέμφατα. *verba infinita, seu impersonalia.*
quodlibet omnium temporum.

Ἄσσορας, vel
Monoravide. τίειν, τετιμέναι, τίσαι, τίειν, τίσαι, τίειν.

Μετοχαι. Participia omnium temporum.

Ἄσσορας, vel
Honoraturus. τίων, τετικώς, τίσας, τίων, τίσων, τίων, ἄντος.

De Passivis.

Ἐρεσώς.	{	1. τίομαι, τίη, τίεται, τίόμεθα, τίεθε, τίονται.
	{	2. τίομαι, τίη, τίηται, τίόμεθα, τίηθε, τίονται.
πρεσβυτά.	{	1. Ἐπόμεν, ἐτίει, ἐτίειτο, ἐτίομεθα, ἐτίεθε, ἐτίοντο.
	{	2. πάμεν, τίειο, τίειτο, ποίμεθα, τίειθε, τίειντο.
παρακί.	{	1. τέπμαι, τέπται, τέπται, τετίμεθα, τέπθε, τέπνθ.
	{	2. τετώμαι, τετή, τετήθ, τετώμεθα, τετήθε, τετήντε.
ὑπερου.	{	1. ἐτέλιμεν, ἐτέπισσ, ἐτέπιτο, ἐτετίμεθα, ἴθε, ἐτέπιτο.
	{	2. τετόιμεν, τετήο, τετήτο, τετήμεθα, ἠθε, τετήντο.
παραμ- λυ.	{	1. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθῃ, ἐτίθμεν, ἐτίθητε, ἐτίθοντο.
	{	2. πδῶ, πδῆς, πδῆ, πιδῶμεν, πιδῆτε, πιδῶσθ.
	{	3. τθίην, τθίης, τθίη, τθίμεν, τθίητε, τθίοντο.
Ἄσει.	{	1. ἐτίην, ἐτίης, ἐτίη, ἐτίμεν, ἐτίητε, ἐτίοντο.
	{	2. τιῶ, τιῆς, τιῆ, τιῶμεν, τιῆτε, τιῶσθ.
	{	3. τειῖν, τειῖς, τειῖη, τειῖμεν, τειῖητε, τειῖοντο.
Μέλλων	{	1. τιθήσομαι, τιθήσῃ, τιθήσθ, τιθήσομεθα, ἠσοθε, ἠσοντο.
	{	2. τιθησοίμεν, ἠσοιο, ἠσοιτο, τιθησοίμεθα, ἠσοιθε, ἠσοιντο.
Ἐσόμε- νος.	{	1. τιήσομαι, τιήσῃ. ἢ τίομαι.
	{	2. τισοίμεν, τισοιο. ἢ τιθησοίμεν.
Μετ' ὅ- λιγ.	{	1. τετίσομαι, τετίσῃ. ἢ τίομαι.
	{	2. τετισοίμεν, τετίσοιο. ἢ τιθησοίμεν.
ἄσσορας.	{	τίς, τίεθε, τίεθε, τίεθοντο.
	{	τέτισσ, τετίδω, τέτιδε, τετίδωσαν.
	{	τίητι, τιθήτω, τίητε, τιθήτωσαν.
	{	τίηδι, τίητω, ἦντε, τίητωσαν.

Ἀπαρέμφατα. *infinita omnium temporum.*

Ἄσσο-
ρας. τίειν, τετιδῶ, τιδῆναι, τίηαι, τιδῆσεθ, τίησεθ, τετίεθεθ.
Μετοχαι,

Μετοχαί, participia omnium temporum.

Honoratus, vel
Honoratus.

πόμεϑ, τεπμένϑ, πδεῖς, τειές, τεπόμενϑ, πόμε-
νϑ, τεπόμενϑ.

De verbo medio .i. activo & passivo.

- Εἶναι. { 1. Τίωμαι, vt passivum 1.
 { 2. τίμαι, vt passivum 2.
- παρεῖν. { 1. Επόμεν, vt passivum 1.
 { 2. ποίμεν, τίσις, τίσιςτο, τίσιμεδα, τίσιδε, τίσιςτο.
- παρεῖν. { 1. τέπει. vt activum 1.
 { 2. τεπίομαι.
- καρπεύειν. { 1. ἐτέλειν, vt activum 1.
 { 2. τετίομαι, vt activum 2.
 { 1. ἐπόμεν, ἐτίσις, ἐτίσιςτο, ἐπόμεδα, αἰδε, αὐτο.
 { 2. τίσιςμαι, vt presens secundum passivum.
 { 3. ποίμεν, τίσις, τίσιςτο, ποίμεδα, αἰδε, αὐτο.
- καρπεύειν. { 1. ἐτίομαι, vt primum imperf. pass.
 { 2. τίσιςμαι, vt presens 2. pass.
 { 3. τίσιμεν, vt imperf. 2. med.
- λέγειν. { 1. τίσιςμαι, vt presens pass. 1.
 { 2. τίσιμεν, vt imperf. 2. med.
- εἰδόμεν. { 1. τίσιςμαι, τίσις, τίσις, τίσιμεδα, εἰδε, εἶναι.
 { 2. τίσιμεν, τίσις, οἶτο, τίσιμεδα, οἶδε, οἶτο.
 { τίσις, εἰδο, τίσιδε, τίσιςαν.
 { τέπει, τεπέτω, τεπέτε, έπωσαν.
 { τίσις, τίσιςαδα, αἰδε, αἰδωσαν.
 { τίσις, τίσιςα, τίσιςδε, τίσιςαδωσαν.
- Απερίω. τίσις, τεπέται, τίσις, τίσις, τίσις, τίσις.
- Μετοχαί. τίσιςϑ, τεπέταις, τίσιςϑ, τίσιςϑ, τίσιςϑ, τίσιςϑ,
 { τίσιςϑ.

De Paracimeno, & Futuro primis adiuvis.

Paracimennon fit in $\kappa\alpha$, & Mellon in $\sigma\omega$: Verba tamen in $\pi\omega$, $\beta\omega$, $\phi\omega$, mittunt in $\tau\alpha$, & $\iota\omega$. Verba in $\nu\alpha$, $\gamma\omega$, $\chi\omega$, in $\rho\alpha$, & $\xi\omega$. quibus adde aliqua in $\zeta\omega$, $\sigma\omega$, vel $\eta\omega$.

Verba in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$, faciunt futuram per easdem inmutabiles, correpta penultima, & circumflexa ultima. vt $\lambda\acute{\omega}\lambda\omega$, $\mu\acute{\omega}\mu\omega$. Ex diphthongo, vel consonante tolle posteriorem.

De formatione temporum.

Imperfectum fit à presenti ultima in $\sigma\tau$; in principio augeatur per ϵ , si verbum incipit à consonante: vt $\tau\acute{\iota}\omega$, $\epsilon\tau\acute{\iota}\omega$.

Sed si thema incipit ab a , e , o , mutabis α , & ϵ , in n : & o , in ω . Similiter α , in η : ω , in $\nu\upsilon$: α , in ϕ . relique vocales, aut diphthongi manebunt.

De Paracimeno.

Paracimeni prima syllaba eadem est que infecti, dum thema incipit ab aliqua vocali, aut à ρ , $\gamma\eta$, $\gamma\upsilon$, aut si augmentum ϵ , sit longum positione: vt $\sigma\tau\epsilon\iota\tau\omega$.

Sed si ϵ , breue maneat, aut anceps (vt $\epsilon\gamma\epsilon\gamma\omega$) litera prima thematis super augmentum geminabitur. vt $\epsilon\tau\acute{\iota}\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\iota\omega$: $\epsilon\gamma\epsilon\gamma\omega$, $\gamma\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\omega$.

Incipientia à crasis, geminant tenues, vt $\delta\acute{\iota}\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\delta\omega\gamma$.

Si thema sit in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$, ex duabus consonantibus perit posterior; & ϵ , η , α , vertuntur in α .

Hec verba accipiunt n , ante κ , nec mutant ϵ , in α , $\kappa\acute{\alpha}\nu\omega$, $\delta\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\mu\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\beta\acute{\rho}\mu\omega$, $\gamma\acute{\epsilon}\mu\omega$. & $\tau\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\mu\omega\gamma$, vel $\tau\acute{\epsilon}\tau\mu\omega\phi$.

Verba in $\nu\omega$, $\epsilon\gamma\omega$, $\upsilon\omega$ (præter $\mu\omega\delta\omega$) amittunt v , vt $\tau\acute{\epsilon}\nu\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\omega\kappa\alpha$: $\kappa\acute{\alpha}\nu\omega$, $\kappa\acute{\alpha}\nu\omega\gamma$. Reliqua in $\nu\omega$, mutant v , in γ , quia sequitur κ .

De plusquam perfecto.

Accipit ϵ , super Paracimennon, sed si perfectum non geminat, utriusque idem erit initium. $\eta\eta\gamma$, $\eta\eta\kappa\epsilon\upsilon$.

De Pa-

De formatione passiuorum.

Præteritum in *α, χα, σα*, format passiuum in *μαι, γμαι, μμαι*. in contractis in *σμαι*, si modo habeant futuri penultimam breuem: vt *τελέω, ιδάω*. quibus adde characteristicam *τ, δ, θ, ζ, η*. vt *ἀνύησ, ἀδω, πείσω, φράσω, ὀρύσσω*. Attici sæpe in *σμαι*. Tertia persona pluralis deest, si tertia singularis desinit in *ται* purum. Ita etiam carebit passiuum secundo Paratacum. & Hyper syntelico, que suppleantur per participium & verbum substantiuum.

De Paralelythoto.

Σα, ζα, φα, in *δην, χδην, φδην*. Si actiuo desit *σ*, verte *α*, in *δην, ε΄φαλα, ε΄φάλδην*.

De Futuro Mello.

Σω, ξω, φω. in *δύσμαι, χθίσμαι, εθίσμαι*. Si non sit *σ*, in actiuo muta *ω*, in *δίσμαι, φάλω*.

De Met'olig.

Τετίσμαι, & τετίσθην, à secunda persona præteriti passiuæ, in *μαι, & οίαν*.

De verbis circumflexis.

Ex verbis in *έω, άω, όω* fiunt circumflexa, que producunt enultimam futuri per *ν*. sed *αω*, per *ω*.

Carent medio præterito, & ei coniunctis, vt fere omnia erba in *ω*, puro.

Fiunt com' actiones in presentibus & imperfectis. in reliquis variantur modo barytonorum.

1. ποίω *ω*, ποίεις *εις*, ποίει *ει*. Plur. ποίεμεν *εμεν*, ποίετε *ειτε*, ποίεοι *οι*.

2. ποίω *ω*, ποίεις *ης*, ποίει *η*. P. ποίεμεν *ωμεν*, ποίεητε *ητε*, ποίεοι *ωσι*.

1. Εποίηον *εν*, ἐποίηες *εις*, ἐποίηει *ει*. P. ἐπίεμεν *εμεν*, ἐποίηετε *ειτε*, ἐποίηοι *οι*.

2. ποιέομαι *ομαι*, ποιέοις *οις*, ποιέοι *οι*. P. ποιέομεν *ομεν*, ποιέοιτε *οιτε*, ποιέοιεν *οιεν*.

De Paralelythoto, siue exacto, quod ab
aliis aoristus primus dicitur.

Ex the-
mate puro
quadam
pura in-
nent, ut
ἀείνω, εἶ-
πεν, ἔ-
πειρα, ἔ-
λαλακεν

Fit à futuro vltima in α, ut τίσω, ἔτισα: φανῶ, ἔφνα.

* Penultima semper produuitur, quare α, vertitur in ν: ε, ἴθ
ει: αι, in α, vel η.

Finita in λω, μω, νω, ρω, abiciunt alteram immutabilem:
φαλῶ, ἐπλα.

* Positio necessaria non indiget mutatione. πέρθη δέρω.

De Aoristo primo, qui ab aliis secundus.

Idem est cum infecto, sed necessariò habebit in penultima
vnam ex ancipitiùs, eamque breuem α, ι, υ: quare si harum
aliqua fuerit in infecto, hic etiam manebit, αι, αυ, η, ω, & ε,
precedente, aut sequente immutabili erunt α. In ceteris verò
ει, & ε, amittunt ε. Sed in λω, μω, νω, ρω dissyllabis ει, erunt α:
& ἴκουσι, ἴκουν.

Ex duabus consonantibus perit posterior: ut τῶπα, ἔπασι
& ε retrocedit, ut πέρθη, ἔπαρον: δέρω, ἔδρων.

Ex finitis in ζω, manet δ, ut φράζω, ἔφραξαν.

Ex duplici σ, vel duplici τ, fit γ, ut ὀρύσσω, ὄρυζον.

* Den que peribit potius hic aoristus, quàm penultimam pr
ducatur, aut ε, habeat in penultima.

ἔλαλον, ἔλαλον, ἔλασον. Aorist non sunt, sed infecta.

De Esomeno, quem alij futurum secundum.

Fit ab aoristo, ον, in ῶ, sine augmento. atque ita quæsi
que carent aoristo, carebunt & esomeno.

De mediis præteritis, & plusquamperfectis.

Similia sunt præteritis actiuis, sed aoristi in ον, caracte
sticam habent: ut ἔτιον, πέτια: ἔεργον, ἔεργα: ἔπλεον
πέπληνα.

Aliquidō
Att. idem
contingit
præterito
actiuis ut
τρέπω,

Penultima pro ει, habet οι, λείπω, λείπω. Item α, erit
vel η: δάμνω, ἔλαλλω. Et αι, erit η: δικάνω, φάνω. & in
syllabis ε, vertitur in ο. μείρω, μερῶ, μέωρα: λέγω, λέλογα.

ἴσθησα, ἔπειρα, ἔπειρα.

De formatione passiuorum.

Præteritum in $\kappa\alpha$, $\chi\alpha$, $\sigma\alpha$, format passiuum in $\mu\alpha\iota$, $\gamma\mu\alpha\iota$, $\mu\mu\alpha\iota$. in contractis in $\sigma\mu\alpha\iota$, si modò habeant futuri penultimam breuem: vt $\tau\epsilon\lambda\epsilon\omega$, $\iota\lambda\acute{\alpha}\omega$. quibus adde characteristicam τ , δ , θ , ζ , η . vt $\alpha\rho\acute{\upsilon}\eta\omega$, $\alpha\delta\omega$, $\tau\epsilon\acute{\iota}\delta\omega$, $\sigma\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\delta\rho\acute{\upsilon}\sigma\omega$. Atticè sepe in $\sigma\mu\alpha\iota$. Tertia persona pluralis deest, si tertia singularis desinit in $\tau\alpha\iota$ purum. Ita etiam carebit passiuum secundo Paracum. & Hyperlytelico, quæ suppleuntur per participium & verbum substantiuum.

De Paralelythoto.

$\Sigma\alpha$, $\xi\alpha$, $\psi\alpha$, in $\theta\alpha\nu$, $\chi\theta\alpha\nu$, $\phi\theta\alpha\nu$. Si actiuo desit σ , verte α , in $\theta\alpha\nu$, $\epsilon\psi\alpha\lambda\alpha$, $\epsilon\psi\acute{\alpha}\lambda\theta\alpha\nu$.

De Futuro Mello.

$\Sigma\omega$, $\xi\omega$, $\psi\omega$ in $\theta\eta\lambda\omicron\mu\alpha\iota$, $\chi\theta\eta\lambda\omicron\mu\alpha\iota$, $\phi\theta\eta\lambda\omicron\mu\alpha\iota$. Si non sit σ , in actiuo muta ω , in $\theta\omicron\mu\alpha\iota$, $\psi\alpha\lambda\omega$.

De Metolig.

$\tau\epsilon\tau\iota\sigma\mu\alpha\iota$, & $\tau\epsilon\tau\iota\sigma\mu\epsilon\mu\alpha\iota$, à secunda persona præteriti passiuæ, in $\omicron\mu\alpha\iota$, & $\omicron\mu\epsilon\mu\alpha\iota$.

De verbis circumflexis.

Ex verbis in $\epsilon\omega$, $\acute{\alpha}\omega$, $\iota\omega$ fiunt circumflexa, quæ produciunt penultimam futuri per η . sed $\epsilon\omega$, per ω .

Carent medio præterito, & ei coniunctis, vt fere omnia verba in ω , puro.

Fiunt contra actiones in presentibus & imperfectis. in reliquis variantur modo barytonorum.

Eresw's { 1. ποιέω ω , ποιέεις εἰς, ποιέει εἶ. Plur. ποιέομεν ἕμην
ποιέετε εἶτε, ποιέοσι ἕσσι.
2. ποιέω ω , ποιέεις ἦς, ποιέει ἦ. P. ποιέωμεν ὦμεν,
ποιέετε ἦτε, ποιέοσι ὦσι.

σαστ. { 1. Εποίηον εν, ἐποίηες εἰς, ἐποίηει εἶ. P. ἐπιέομεν ἕμην,
ἐποιέετε εἶτε, ἐποίηον εν.
2. ποιέομαι οἶμαι, ποιέοις οἶς, ποιέοι οἶ. P. ποιέοιμεν οἶ-
μεν, ποιέοιτε οἶτε, ποιέοιεν οἶεν.

ΠΡΟΣΩΠ. ποιέει ει, ποιέετω εἴτω. Ρ. ποιέετε εἴτε, εἴτωσαν, εἴτωσαν
Απαρέμφ. ποιέειν ποιέειν.

Μετχ. ποιέων ᾶν, ποιέουσα ᾶσα, ποιέον ἔν.

Vox passiva.

Εἶς. { 1. Ποιέομαι ἔμαι, ποιέη ἢ, ποιέεται εἴη. Ρ. ποιέομαι
δα ἔμεδα, ποιέεσθε εἴθε, ποιέοντο ἔντο. }
2. ποιέομαι ᾶμαι, ποιέη ἢ, ποιέεται ἢη. Ρ. ποιέομαι
δα ᾶμεδα, ποιέεσθε ἦθε, ποιέοντο ᾶντα.

Παρεχ. { 1. Εποιέομην ἔμην, ἐποιέε ἔ, ἐποιέετο εἴτο, Ρ. Εποιέο-
μεδα, ἔμεδα, ἐποιέεσθε εἴθε, ἐποιέοντο ἔντο. }
2. ποιέομην, σίμην, ποιέοιο οἴο, ποιέοιτο εἴτο, Ρ. ποιέ-
οιμεδα, σίμεδα, ποιέοισθε οἴθε, ποιέοιντο οἴντο.

Προσωπ. { ποιέε ἔ, ποιέεσθε εἴθε. Ρ. ποιέεσθε, εἴθε, ποιέεσθε
σαν εἴτωσαν.

Απαρέμφ. ποιέεσθαι, ποιέεσθαι.
ποιέομαι, ποιέομαι, ποιέομένη κλήση, εὐμενον ἔμενον.

Verba in αω.

Εἶς. { 1. Βοάω ᾧ, βοάεις ᾶς, βοάει ᾶ. Ρ. βοάομαι ᾧμαι, βοάε-
ται, ᾶτε, βοάσθε ᾶσα. }
2. Βοάω ᾧ, βοάεις ᾶς, βοάει ᾶ. Ρ. βοάομαι ᾧμαι, βοάει
ᾶτε, βοάσθε ᾶσα.

Παρεχ. { Βοάομαι ᾧμαι, βοάεις ᾶς, βοάει ᾶ. Ρ. βοάομαι ᾧμαι,
βοάεσθε ᾶτε, βοάομαι ᾧμαι, βοάει ᾶτε, βοάει ᾶτε. }
Βοάομαι ᾧμαι, βοάεις ᾶς, βοάει ᾶ. Ρ. βοάομαι ᾧμαι,
βοάει ᾶτε, βοάει ᾶτε.

Προσωπ. βοάει α, βοάει α ἄτω, Ρ. βοάει α ᾶτε, βοάει α ᾶτωσαν, ᾶτωσαν.

Απαρέμφ. βοάειν, βοάειν.

Μετχαι βοάων ᾶν, βοάουσα ᾶσα, βοάον, βοᾶν.

Passive.

Εἶς. { 1. Βοάομαι ᾧμαι, βοάει ᾶ, βοάει ᾶ. Ρ. βοάομαι
δα ᾧμεδα, βοάεσθε ᾶθε, βοάοντο ᾶντο. }
2. Βοάομαι ᾧμαι, βοάει ᾶ, βοάει ᾶ. Ρ. βοάομαι
δα ᾧμεδα, βοάει ᾶθε ᾶθε, βοάοντο ᾶντα.

- παράτ. { 1. Εβόων, βων, ἐβόαες ας, ἐβόαες α, Ρ. ἐβόάμεν ὦμεν,
ἐβόάτε ἄτε, ἐβόων, βων.
2. Βοάμι ὦμι, βοάοις ῥοις, βοάοι ῥ. Ρ. βοάομεν ὦμεν,
βοάοιτε ῥτε, βοάμεν βοῶεν.

ἄριστ. Βόαες α, βοάετο ἄτω. Ρ. βοάετε ἄτε, βοάετοσαν ἄτωσαν.

Ἀπαιρηθ. Βοάεθ βοῶθ.

Μετὰ καὶ. βοάομεθ, ὦμεθ, βοαομένη ὠμένη, βοάομενον,
ὠμενον. Verba in οω.

- ἐνεσὼ: { χρυσῶ ὦ, χρυσῶεις οῖς, χρυσῶι οῖ. Ρ. χρυσῶμεν ἔ-
μεν, χρυσῶετε ἔτε, χρυσῶσι ἔσι.
χρυσῶ ὦ, χρυσῶεις οῖς, χρυσῶι οῖ. Ρ. χρυσῶμεν ὦ-
μεν, χρυσῶτε ἄτε, χρυσῶσι ἄσι.

1. Ἐχρύσον εν, ἐχρύσοις εις, ἐχρύσοι ε, Ρ. ἐχρυσόμεν
ἔμεν, ἐχρυσῶτε ἔτε, ἐχρύσον εν.

- παράτ. { 2. χρυσόμι, οῖμι, χρυσόμοις οῖς, χρυσόμοι οῖ. Ρ. χρυ-
σόμιμι οῖμι, χρυσῶτε οῖτε, χρυσόμιεν οῖεν.

ἄριστ. χρυσόεις, χρυσόετο ἄτω. Ρ. χρυσάτε ἄτε, χρυσά-
τωσαν ἄτωσαν.

Ἀπαιρηθ. χρυσόεν, χρυσόεν.

Μετὰ καὶ. χρυσόων ὦν, χρυσόοσα ἔσα, χρυσόων ἔν.

Passivè.

- ἐνεσὼς. { 1. χρυσάμαι ἔμαι, χρυσῶ ἦ, χρυσῶι ἦ ἔνται. Ρ. χρυ-
σάμεθα ἔμεθα, χρυσῶεθε ἔθε, χρυσῶν ἦ ἔνται.

2. χρυσάομαι ὦμαι, χρυσῶ οῖ, χρυσῶι ὦ ἔνται. Ρ. χρυ-
σάομεθα ἄμεθα, χρυσῶθε ὦθε, χρυσῶν ὦ ἔνται.

- παράτ. { 1. Ἐχρυσάμην ἔμην, ἐχρυσῶ ἔ, ἐχρυσάτο ἔτο, Ρ. ἐ-
χρυσάμεθα ἔμεθα, ἐχρυσῶεθε ἔθε, ἐχρυσάοντε ἔντο.

2. χρυσάομην οῖμην, χρυσῶοι οῖοι, χρυσῶοι οῖτο. Ρ.
χρυσάομεθα ὀμεθα, χρυσῶοθε οῖθε, χρυσῶοιτο οῖντο.

ἄριστ. χρυσῶ ἔ, χρυσῶετο ἔτω. Ρ. χρυσῶεθε ἔθε, χρυσῶ-
σωσαν ἔσωσαν.

Ἀπαιρηθ. χρυσῶεθ χρυσῶεθ.

Μετοχαι. χρυσόμεινος, έμεινος, χρυσομένη, έμεινη, χρυσομένον, έμεινον.

De verbis in *ui*.

A verbis in *eo, eo, eo, eo*, descendunt verba in *ui*, addito *i*, & geminata prima verbi litera, vt *δῶ, πῶ, δῶ, πῶ*, deinde penultima producta, & vltima in *ui*: vt *δῶ, δῶ, δῶ, δῶ*: *δαῶ, ἰδαῶ, ἰσημι, ζῆλυόω, ζῆλυοι*.

Carent mediis prateritis & Esomenis. Reliqua tempora sequuntur coniugationem barytonorum, prater hac.

Τίθημι, pono Actiuè.

Εντες. { 1. τίθημι, τίθεις, τίθησι. P. τίθημεν, τίθετε, πῆϊσι. I. πῆϊσσι.
2. πῶ, πῆς, πῆ, πῶμεν, πῆτε, πῶσι.

παρτ. { 1. ἐτίθην, ἐτίθεις, ἐτίθη. ἐτίθημεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.
2. πῆϊν, πῆϊς, πῆϊν. πῆϊμεν, πῆϊτε, ησαν. I. πῆϊεν.

Αοεις. { 1. ἔθην, ἔθεις. vt infectum 1.

2. δῶ, δῆς. vt pres. 2.

3. δῆϊν, θῆϊς. vt infect. 2.

ορς. { τίθει, πῆτω. τίθετε, πῆπωσαν.
δέει, θῆτω. θέτε, δῆπωσαν.

Απαρ. πῆνοι, θῆναι.

Μετοχαι πῆεις, πῆϊσι, πῆν. θῆς, θῆσι, δῆν.

Passiuè.

Εντες. { 1. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεσθαι. πῆμεθα, τίθεσθε, τίθενται.
2. τίθῶμαι, πῆ, πῆται. πῶμεθα, πῆσθε, πῶσθαι.

παρτ. { 1. ἐπῆμην, ἐτίθεσθαι, ἐτίθεσθαι. ἐπῆμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.
2. πῆϊμην, πῆϊ, πῆϊτο. πῆϊμεθα, πῆϊσθε, πῆϊντο.

Αοεις. { 1. ἔθῆμην. vt infect. 1.

2. δῶμαι, vt πῶμαι.

3. δῆϊμην, vt πῆϊμην.

ορς. { τίθεσθαι, πῆσθαι. τίθεσθε, πῆσθαι.
δέσθαι, θῆσθαι. θέσθε, δῆσθαι.

Απαρ. τίθεσθαι, θέσθαι.

Μετοχαι πῆμενοι, πῆμενη, πῆμενον. δῆμενοι, δῆμενη, δῆμενον.

I'smū Sto actiuè.

Έρες.	{	1. I'smū, ismē, ismōi. P. ismēm, ismēte, ismōi.	P. ismēm, ismēte, ismōi.
		2. ismō, ismēs, ismō.	
παρῆ.	{	1. ismū, ismēs, ismō.	ismēm, ismēte, ismōi.
		2. ismōn, ismōns, ismōn.	ismēm, ismēte, ismōi.
Αόεις.	{	1. E'smū, esmēs, esmō.	E'smēm, esmēte, esmōi.
		2. ismō, ismēs, ismō.	ismēm, ismēte, ismōi.
		3. smōn, smōns, v. ismōn.	
ἄρασαν.	{	ismōi, ismōto.	ismēte, ismōto.
		ismōi, ismōto.	ismēte, ismōto.
Απαρεμ.		ismōi, ismōto, vel smōi.	
Μετοχῆ		ismōs, ismōs, ismōs.	ismōs, ismōs, ismōs.

Passiuè.

Έρες.	{	1. ismami, ismatu, ismō.	P. ismēda, ismēde, ismō.
		2. ismōm, ismō, ismō.	ismēda, ismēde, ismō.
παρῆ.	{	1. ismōm, ismō, ismō.	ismēda, ismēde, ismō.
		2. ismōn, ismō, ismō.	ismēda, ismēde, ismō.
ἄρασαν.		ismō, ismō, ismō.	ismēde, ismōto.
Απαρεμ.		ismō.	
Μετοχῆ		ismōi, ismēm, ismēm.	

* Δίδωμι. Do Actiuè.

(δίδωσι.)

Έρες.	{	1. Δίδωμι, δίδως, δίδωσι. P. δίδωμεν, δίδωτε, δίδωσι. l. δι-	P. δίδωμεν, δίδωτε, δίδωσι. l. δι-
		2. Διδῶ, διδῶς, διδῶ.	
παρῆ.	{	1. Eδίδωι, edidōs, edidō.	edidōμεν, edidōτε, edidōσι.
		2. Διδῶν, didōns, didōm.	didōμεν, didōτε, didōσι.
Αόεις.	{	1. Eδῶν, edōs, v. edidōn.	(l. didōn.)
		2. Δῶ, dōs, v. didō.	
		3. Dōm, dōns, v. didōm.	
ἄρασαν.	{	didōi, didōto.	didōτε, didōto.
		dōi, dōs, dōto.	dōτε, dōto.
Απαρ.		didōs, dōs.	
Μετοχῆ		didōs, didōs, didōs.	didōs, didōs, didōs.

Passivè.

Εἶναι.	{ 1. Διδόμαι, δίδομαι, δίδεται. P. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδοιτο. 2. Διδῶμαι, δίδῶ, δίδῶται. δεδώμεθα, δεδώκατε δειδῶνθι.	
παρεστ.		
Αοείσ.	{ 1. Εδίδουν, ἐδίδουσ, ἐδίδοντο. ἐδιδόμεθα, ἐδίδαθε, δεῖτο. 2. Διδίμεν, δίδω, δίδωτε. δειδίμεθα, δεδίκατε, δεῖτε. 3. Δόιμεν, δεῖν. vt δίδοιμεν.	
		{ δίδου, δίδουσα. δίδατε, δίδασσασι. δῶ, δῶσα. δῶτε, δῶσασιν.
		Α' παρ. Δίδουαι, δῶθι. Μετοχ. Διδόμενον, δειδίμενον, δίδομενον. Δόιμενον, δεδίμενον, δεῖνον.

Ζώνυμι Iungo Activè.

Εἶναι.	1. Ζώνυμι, ζώνω, ζυτι. P. ζώνυμαι, ζυτε, ζυσι. I. ζύασι.
παρεστ.	Εζώνων, ἐζώνεις, ἐζώνυ. ἐζεύνημαι, ἐζεύνησθε, ζεύνησθε. ζεύνησθε, ζεύνησθε. Ζεύνησθε, ζεύνησθε. ζεύνησθε, ζεύνησθε. Α' παρ. ζεύνηται. Μετοχ. ζώνων, ζώνουσα, ζώνων.

Passivè.

Εἶναι.	Ζεύνημαι, ζεύνησαι, ζεύνηται. P. ζώνυμεθα, ζυθε, ζυθι.
παρεστ.	Εζώνυμεν, ἐζώνυσε, ἐζεύνητο. ἐζώνυμεθα, ζυθε, ζυθι. Ζεύνησθε, ζεύνησθε. ζεύνησθε, ζεύνησθε. Α' παρ. ζεύνησθε. Μετ. ζεύνημενον, ζεύνημενον, ζεύνημενον.

DE PRÆPOSITIONE.

Decem & octo sunt prepositiones, *ἐν, ἐν, ἐς, σὺν, πρὸς, ἀπὸ, ἀνά, διὰ, κατὰ, μετὰ, ὑπὲρ, ἀντί, ἀμφοί, ἐπί, περί, ἀπό, ὑπὲρ, ὑπό.*

Ἀνά, διὰ, κατὰ, μετὰ, ἀμφοί, ὑπὲρ genitivo & accusativo iunguntur.

Εκ, vel ἐξ, πρὸς, ἀντί, ἀπό, genitivo.

Ες, vel εἰς, accusativo.

Εν, σὺν, sexto casu.

παρα, περί, πρὸς, ἐπί, ὑπό, omnibus.

In σκωθεν non transeunt ultra primum infectum, sed accipiunt alia tempora, ut si essent in ο παρτι: γινώσκω, ἀγινώσκω, ἐγινώσκω αἰ ἐγνώ, ἀγινώσκω αἰ ἐγνώ, ἀγινώσκω αἰ ἐγνώ, ἀγινώσκω αἰ ἐγνώ. Διδάσκω ἀ διδάσκω. αορ. διέδραγν, παρτι. διδάρα.

morior. Adde θνήσκω, quæ est ἀ θάνω. μ. θανάμα, ἢ τεθνήξομαι, π. τέθνηκα. αορ. ἔθανον, imper. τέθναδι, infin. τεθναῖαι, παρτι. τεθνηκώς ἢ τεθνεώς.

Anomala in υμι.

frango Ἀγνυμι. μ. ἄζω. π. ἦχα. Att. ἔαχα. Parel. ἦξα, Att. ἔαξα
 mideo Ἀμαίενυμι. μ. ἀμοίεσω. π. ἠμοίεσμαι.
 perdo Ἀπώλω, ἢ ἀπόλυμι, μ. ἀπολέσω ἢ ἐπλώ. π. ἀπόλεκα.
 Att. ἀπολάλεκα. μ. ἀπόλεκα, Att. ἀπώλαλα. Parel. ἀπόλεκα, μ. ἀπώλεκα.

misceo Μιγνύω, ἢ μίγνυμι, μ. μίξω. αβ. ἐμίγην.

figo Πηγνύω, κἀνυμι. α. στήξω. π. πέπηχα. αβ. ἐπάγην.

tempuro Τηγνύω, ἢ υμι. μ. ἐτήξω. π. ἔτηξα. αβ. ἐτάγην.

uro Ουράω, ἢ υμι. μ. ούρω. π. ούρακα. Att. ουραμοσα.

extinguo Σβενύω, υμι. α. σβέσω, ἢ σβήσομαι. αβ. ἐσβην.

aperio Πεπυνύω, ἢ υμι. μ. πετάσω. π. πέπιαχα.

misceo Κεραυνύω, ἢ υμι. μ. κεράσω. π. κέεραμαι.

valeo Ρωνύω, ἢ υμι. μ. ρώσω. π. ἔρωμαι. αα. ἔρώδην.

nascor Φύω, ἢ υμι. μ. φύσω. π. πέφυκα. αβ. ἔφυν. μετ. φὺς φύτθ.

Anomala ordine Alphabetico.

duco Ἀγω. μ. ἄζω. π. ἦχα. Att. ἀπόχα. αβ. ἦγον. Att. ἦγαρον.

mitior Ἀγμαι. μ. ἀγάσομαι. π. ἦγαμαι. αα. ἦγάδην. μαα. ἦγατάμην.

tollo Αἰρέω. ὦ. μ. αἰρήσω. π. ἦρηκα. αβ. εἶλον.

eligo Αἰρέομαι. οδυμαι. μ. αἰρήσομαι. π. ἦρημαι. αα. ἦρήδην, μαα. εἰλόμην.

doleo Ἀχθεμαι. μ. ἀχθήσομαι. ἢ ἀχθίσσομαι. αα. ἠχθέδην.

gradior Βάγω. μ. ἐβάσομαι. π. ἐβέκα. αβ. ἐβην. μετ. βας, βασθ.

incio Βάγω. μ. ἐβλώ. π. βέβηκα. αβ. ἐβαλον.

volo	Βέλωμαι. μ. βελήσομαι. π. βελέλλημαι. αα. ἐβελήθην.
viuo	Βίω. ᾧ. μ. βιώσω. π. βεβίωκα. αβ. βέβιον. μετ. βιώεις, βιόαντες.
duco γχοτέ	Γαμέω. ᾧ. γαμήσω. π. γαγήμηκα. αα. ἐγήμηκα.
fio	Γίνομαι. καὶ γίγνομαι. μ. γηήσομαι. π. γηγένημαι. αα. ἐγενήσασθαι. μ. αβ. ἐγενόμην. μ. π. γέγονα.
diuido	Δαίω. μ. δάσω. π. δέδασμαι.
scio	Δαίω. μ. δήσω. π. δεδάμημαι. αβ. ἐδάμην.
ligo	Δέω. μ. δήσω. π. δέδεμαι. αα. ἐδέθην.
rogo	Δέωμαι. μ. δέησομαι. π. δέδημαι. αα. ἐδέθην.
merdeo	Δάκνω. μ. δήξω. π. δέδηκα. αβ. ἐδουκον.
timeo	Δήδω. μ. δείτω. π. δέδεικα. μ. π. δέδεικα. Ionice δέδια.
videor	Δοκέω. ᾧ. μ. δόξω. π. δέδοκα. Ϛ.
possum	Δυίαμαι. μ. δυνήσομαι. π. δεδυνήμαι. αα. ἐδυνήθην.
video	Εἶδω. μ. εἶσομαι. καὶ εἶδήσω. μ. π. εἶδα. μ. υπερτ. ἤδειν. αβ. εἶδον, καὶ ἴδον. προσ. Ἔ. εἶδείην. ᾧ. εἶναι.
dico	Εἶπω. μ. ἐρώ. π. εἶρηκα. π. π. εἶρημαι. αα. ἐρώθην, καὶ ἐρώθην. μετ. ῥηδεις. ὀρθεντ. Ἔ. αα. εἶπα. αβ. εἶπον. προσ. εἶπέ, εἶπάτω. ὀρθ. Ἔ. εἶπιμι. α. εἶν. ᾧν.
venio	Ἐρχομαι. μ. ἐλεύσομαι. μ. π. ἐλήλυθα. αβ. ἤλυθον καὶ ἤλθην.
interrogo	Ἐρωμαι. μ. ἐρήσομαι. μαβ. ἠρώμην.
habeo	Ἐχω. μ. ἔξω καὶ χήσω. π. ἔρηκα. αβ. ἔχον. προσ. χέδι καὶ χέει. π. π. ἔχημαι. αα. ἐχέθην. μαβ. ἐχόμην.
volo	Θέλω. μ. θελήσω, καὶ ἐθέλω. μ. ἐθελήσω.
sepelio	Θάπτω. μ. θάψω. αβ. ἐτάσθην.
volo. as	Ἰπτάμαι. μ. πῆσομαι. αβ. ἐπίθην. μετ. πῆας, πῆασθαι.
venio	Ἰκνέομαι, μ. ἴξομαι. π. ἴημαι. μαβ. ἰκνέμην.
vro	Καίω. μ. κεύσω. αα. ἔκηκα. αβ. ἐκάην.
fleo	Κλαίω, μ. κλαύσοι, καὶ κλαίσω.
clango	Κλάζω. μ. κλάξω, μ. π. κέκλιχα.
voco	Καλέω, ᾧ. μ. καλέσω, καὶ καλώ. π. κέκληκα.
sedeo	Καθίζομαι, μ. καθιδήμαι, καὶ καθήρμαι, μ. καθήσομαι.
occulto	Κρύβω. μ. κρύψω, αβ. ἐκρύβην.

<i>ripiro</i>	Μάχομαι, μ. μαχέμαι, ἢ μαχέσομαι, ἢ μαχήσομαι.
<i>cuo</i>	Μέλωμαι, μ. μελήσω, μπ. μέμηκα.
<i>maieo</i>	Μένω, μ. μενῶ, π. μεμένηκα. αα. έμεινα.
<i>memini</i>	Μνησκονεύω, μ. μνησκονέωσω, ἢ ἀναμνήσομαι, π. μέμνημαι, αα. έμνήθην.
<i>piro</i>	Οἶμαι, ἢ οἶμαι ᾧδρα. ᾧμιλυ, μ. οἶσομαι, αα. ᾧβην.
<i>luco</i>	Οἶχομαι, μ. οἶχόσομαι, π. οἶχοκα. μαβ. ᾧχόμιλυ.
<i>deleo</i>	Οσείω, μ. οσειήσω, ἢ ὀσλήσω, π. ᾧφληκα. αβ. ᾧφελον, ἢ ᾧφλον.
<i>patior</i>	Πάσχω, μ. πείσομαι, μπ. πέπονδα, αβ. ἔπαθεν.
<i>bibo</i>	Πίνω, μ. πιάσω, ἢ πῖμαι, π. πέπακα, αβ. έπιου, φρος. πί- δι, ἢ τίε.
<i>cado</i>	Πιπῶ, μ. σπιδμαι, π. πέπιονα. αβ. έπεν.
<i>fluo</i>	Ρέω, μ. ρεύσω, ἢ ρύισα, π. έρύνηκα, αβ. έρέυνν.
<i>tuco</i>	Σενούμαι, αα, έσυνα, ππ. εαυμαι, αα. έαυθην.
<i>lilo</i>	Σπείρω, μ. σπείρω.
<i>feco</i>	Τέμνω, μ. τεμῶ, ἢ τιμήσω, ἢ τιμήζω, π. τετέμηκα, αβ. έτε- μων, ἢ έταμην, ἢ έτμαρον.
<i>curro</i>	Τρέχω, μ. θρέξω, ἢ δρομούμαι, π. θεδράμηκα. αβ. έδραυον.
<i>pario</i>	Τίκτω, μ. τέξομαι. μπ. τέπηκα, αβ. έτεπον. ααπ. έτέχθην.
<i>toro</i>	Τρώω, μ. βρώομαι, ἢ φαυδμαι, ἢ φάρμαι. αβ. έτρωον, ἢ έφρον.
<i>promitto</i>	Υπαγγέμαι, μ. υποσχόσομαι, ἢ υποσίσσομαι. αβ. έπέσκη, ππ. έπέχημαι, αα. υποσχέθην. μαβ. υποσχόμενα.
<i>fero</i>	Φέρω, μ. οἶσω, π. ενήνοχα, αα. ηνεγχα, αβ. ηνεγχοι, ππ. ηνε- γμαί, αα. ηνεχθην.
<i>tabesco</i>	Φθίω, μ. εθίπω.
<i>horreo</i>	Φρίττω, μ. φρίζω. π. πέφριχα.
<i>fundo</i>	Χέω, μ. χεύσω. αα. έχευσα, ἢ έχουσα, ἢ έχεα.
<i>gaudeo</i>	Χαίρω, μ. χαιρήσω, ἢ χαρήσομαι. αβ. έχάρην.
<i>pello</i>	Ωθίω, ᾧ. μ. ᾧσω, ἢ ᾧθίσω. ππ. έωμαι.

De verbo εἶμι sum.

Εἶναι.	{	1. εἶμι, εἶς ἢ εἷ, ἐσσι. P. ἐσμέν, ἐσθε, εἶσι.	
		2. ὦ, ἦς, ἦ. ὦμεν, ἦτε, ὦτε.	
παρεστ.	{	1. εἶμι, εἶς, ἦ. εἶμεν, ἦτε, ἦτε.	
		2. εἶμι, εἶς, εἶν. εἶμεν, εἶντε, εἶνται, ἢ εἶεν.	
ἰσπερσον.		ἦναι, ἦτο, ἦτο. P. ἦμεθα, ἦτε, ἦτο.	
Μετα.	{	1. ἐσομαι, ἐσσι, ἐστε. ἢ ἐσοι, ἐσομεθα, ἐστεθε, ἐσονται.	
		2. ἐσοίμην, ἐσοιο, ἐσοιτο. ἐσοίμεθα, ἐστέθε, ἐστοντο.	
ἄρισ.		ἔστο ἢ ἔσθι. ἔστω. ἔσθε, ἔστων.	
Απας.		εἶνα.	
Μετο.		ὦν, ἔσα, ὄν.	

De verbo εἶμι, co. quod & ἴμι.

Præsens. εἶμι, εἶς, εἷ. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσθι.

Med. præ. ἴνα, vel ἴνα.

Plurimum. ἴνα.

Fut. εἶμι, ut præsens.

Aorist. ἴσθι, ἴσθι, ἴσθι. ἔσθι.

Imperf. ἴσθι, ἢ εἶπτο, ἔσθι. ἴσθι. εἶνα, ἢ ἴσθι.

De verbo ἴσθμι. scio.

Præs. ἴσθμι, ἴσθι, ἴσθι. P. ἴσμεν, ἴσμεν, ἴσθε, ἴτε, ἴσθι.

Imperf. ἴσθμι, ἴσθι, ἴσθι. ἴσμεν, ἴσθε, ἴσθι, ἢ ἴσθι.

Imper. ἴσθι, ἴσθι. ἴσθε, ἴσθι.

Part. ἴσθας, ἴσθας.

De constructione.

Nominativus semper erit ante omne verbum, servata concordia. Sed ἄριστος, & ἄριστος dualis sæpius habent plurale verbum. Et Atticè neutra pluralia singulare verbum excipiunt. ut ἄριστος ἄριστος.

Genitivus à nomine substantivo: vel à prepositione pendet, aut à quibusdam adverbis: à verbo nunquam, aut ab adjectivis nominibus. Nam in illis: Integer vite, sciens patris, lassus viarum, plenus rimarum, vacuus laboris: & in verbis copia & inopia, decet EK. vido

vide Vergarum lib. 3. cap. 9. & 21. In omnibus distributivis, comparativis, & superlativis deest ΕΠΙ, vel ΠΕΡΙ. In verbis sensus (si sit genitivus) deest accusativus aliquis: vt ἀκούω τὸ φωνῆς, audio sonum vocis. Verba Apollonii sunt: πίνω τὸ ὕδωρ, & ἀκούω τὸ φωνῆς, ὅταν ἀπὸ μέγῃ πίνω: ὅταν ὄλον τὸ ἴνῃ τὸ ὕδωρ συντάσσει αὐτὰ πινῶν. Sape deest μέγῃ: vt ἔλαθε ποδῶς. Prepositio adiuncta verbo saepe suum casum retinet: μετέστι ἐμῶν, interest mea negotia. In genitivis, qui falso dicuntur absoluti, deest ΕΠΙ. Demosthenes saepe ἐπὶ ἀρχόντων Μεσσηνίας. Aduerbia quadam genitivum regunt, quia tunc pro nomine capiuntur: vt ἐνεκα, χάριν, ἐγγυς, πόρρω, μεταξὺ, ἐκτὸς, ἐξω, ἀχει, μέχει, ἕως, πλην, ἀνω, κάτω, ὅλις, &c.

Dativum nulla verba, nullaque nomina regunt, sed cuius orationi per modum acquisitionis aptè iungitur: vt seruo regi. s. seruitutem.

Accusativum regunt omnia verba (passivis & substantivis exceptis.) In illis verò, fractus membra, albus dentes, frangitur membra, studii duas horas, pendet libras triginta, parret vinas tres, & similib. deest ΚΑΤΑ. Sic in illis, Posco te veniam, doceris artes. Nullum enim verbum, quos diversa rei potest regere accusativos.

Vocativus omnino non regitur, sed rem tantum ostendit, cum qua sermonem communicamus.

Sextus casus (nec enim illo Græci carēt) semper à prepositione pendet, vt σὺν μέσῃς, Musis fauentibus: αὐτῶν ὄπλων cum armis: ἐν ταῖς, in tempore. Falso docent aliqui Græcos carere sexto casu: quod falsum esse multis argumētis potest ostendi, ex quibus accipe paucula. Cic. Attic. lib. 1. Qua τοποθεία, quæque historias de ἀμαλθεία habes? ibid. lib. 4. in πολιτεία. ibid. lib. 10. ἀζηλοποιεία mea. ibid. lib. 16. nunquam in maiore ἀρεθεία fui. Ibid. prudentia cum ἐυμειεία. Ibid. ἐν πολιτικῶν genere. idem lib. 3. ad Q. Frut. iam ἀποδιδόντες nihil aliis.

idem

idem lib. 6. famul. Non enim seiunctus locus est à philologia,
 & quotidiana συζήτασι. Iuuenal. Penelope melius, melius
 torquetis Arachne. Inunc & οὐδὲν, & ἐν ἑσπέρῃ crede esse
 datus.

De relatiuis.

Relatiuis Græci vt Latini vtuntur: sed non raro relatiua
 Græcè trahuntur ab antecedentibus, aut contra: etiam si ver-
 bum aliter pascere videatur: vt vtor libris, quibus habeo:
 ipsam quem queris, ego sum. Neque solum in relatiuis, sed a-
 libi sæpè, casus trahitur à casu: vt, non vacat mihi esse quieto:
 est tibi nomen Petro: Timeo fratrem, ne intus fiet. pro frater.

De verbis.

Verbum omne (iuxta Platonis & Aristotelis sententiam)
 nominatiuum habet, aut aliquid illius vice. Quod si supposi-
 tum defuerit, ex ipso verbo debet elici, vt præcipit Apollonius:
 vt pluit. s. pluuia: tædet me ciborum. i. tedium ciborum me
 tædet, vel tenet.

Actiua verba aut in varios transfunt accusatiuos: vt amo
 literas, præta, venationem: aut in vnum tantum cogitatio-
 nis: vt gaudeo gaudium, rursus vitam, seruo serui-
 tutem: sic egeo, indigeo. Et cum dicis, certo locum, vel tibi,
 dæst certamen.

Passiua omnia suo tantum supposito contenta sunt: vt vir-
 tus laudatur. Si verò additur genitiuus cum àντὸ, τὸδ, τῶδς,
 casus prepositionis, non passiuum dicitur.

ἡδὲ τὸ δῶ.